పట్టుబడిన పెద్ద పులి!

బి. రాజేశ్వరి

"పులి, బాబోయ్ పెద్ద పులి ఊరిమీద పడింది!" జనం పరుగులు, ఉరుకులు పెడుతున్నారు. క్షణాలికలుగా చెదిరపోతున్నారు.

ఏడుపులు, ఆక్రందనలు, హాహాకారాలు ఒక్కసారిగా చెలరేగాయి.

లోపలకు పోయి యిళ్ళ తలుపులు బంధించుకునే వాళ్ళు, పరుగెత్తే తొందరలో కిందపడి అరిచేవాళ్ళు, ఎదురుగా వచ్చేవాళ్ళను ఢీకొనేవాళ్ళు, ఠక్కులు పరుగెత్తినా పులి వచ్చి తమమీద పడిపోయిందని ప్రాణ భయంతో కవ్వుమంటున్న వాళ్ళు-అంతా పెద్ద ప్రళయం విరుచుకు పడిపోయిన భ్రాంతి కలిగించే వాతావరణంతో నిండిపోయింది కృష్ణాపురం గ్రామం.

నిమిషాల్లో వీధు లన్నీ నిర్మానుష్యమైపోయాయి.

రాత్రి ఎనిమిది గంటలు కావటానికి కొద్ది నిమిషాలు మాత్రమే వుంది. ఈ సమయంలో పులివచ్చి ఊరిమీద

పడటం ఆ ఊరి ప్రజలకు చాల విడ్డూరంగాను, కొత్తగాను వుంది.

అక్కడికి దాదాపు ముప్ఫయి కిలోమీటర్ల దూరంలో ఫారెస్టు ఘాట్ రోడ్ వుంది. అక్కడకి అయిదు కిలోమీటర్ల దూరంలో అడవి వుంది. అయితే ఆ అడవిలో పెద్ద పులులు లేవు. అటవిశాఖవాళ్ళు స్వాధీనం చేసుకుని ఫారెస్టు రేంజి ఆఫీసు పెట్టి గార్డును, తాణేదారును ఇంకా తదితర సిబ్బందిని నియమించాక ఎన్నడూ క్రూరమృగం తమ ఊరిపై పడటం చూడలేదు.

అలాంటిది యిప్పుడు అకస్మాత్తుగా యీ పెద్ద పులి ఎక్కడ్నుంచి పుట్టుకొచ్చింది? ఊరిమీదపడి ఎవర్నయినా పొట్టన పెట్టుకుందా? ఏమో! బయటికి రావటానికి ఎవరికీ ధైర్యంలేదు. ఎవరిమటుకు వాళ్ళను ప్రాణభయం కాలు కదపనివ్వటంలేదు.

పులి ఏ క్షణంలో వచ్చి తమమీద పడుతుందోనని ప్రతి ఒక్కరికీ భయం భయంగా వుంది! చీమ చిటుక్కుమన్నా ఉలిక్కిపడుతున్నారు. పక్కన తమవాళ్ళున్నా భయంతో బిగుసుకు పోతున్నారు.

అయితే యిళ్ళకు చేరిపోయినవాళ్ళు ఎలాగో గండం నుంచి తప్పించుకోగలిగారు గాని, బయటికి వెళ్ళినవాళ్ళ సంగతేమిటి?

ఇదే ప్రశ్న వేధిస్తోంది సుమతిని. ఆమె భర్త చంద్రం బయటకు వెళ్ళినవాడింకా తిరిగిరాలేదు. పక్క ఊళ్ళో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ప్రతిరోజు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు పోయి రాత్రి ఎనిమిది దాటాక యింటికి చేరుతూండేవాడు.

కిటికీ ఊచలకు తల ఆన్చి నిర్మానుష్యంగా వున్న

వీధిలోకి పరీక్షగా చూస్తోంది, ఆత్రంగా గోడగడియారం వంక చూస్తోంది. ఎక్కడైనా పులి తిరుగుతున్న సూచనలున్నాయేమోనని చెవులు రిక్కించుకుని వింటోంది. అయిదు నిమిషాలు గడిచాయి.

సరిగ్గా అప్పుడే వినిపించింది-పులి గాండ్రింపు చాలా భయంకరంగా.

ఊరు ఊరంతా భయంతో బిగుసుకుపోయింది. తెరవబోయిన కొన్ని తలుపు లన్నీ టపటపా మళ్ళీ మూసుకున్నాయి.

దూరంగా ఎవరిదో ఆర్తనాదాలు—చావుకేకలు—పులి గర్జనతో బాటు గాల్లో కలిసిపోయాయి. వింటున్న కృష్ణాపురం ప్రజల గుండెలు అవిసిపోయాయి అవి విని! ఆ వెంటనే మరో రెండు నిమిషాలకి ఓ ఆవు హృదయ విదారకంగా అరిచింది.

ఎవరూ బయటకు రావటానికి సాహసించలేదు. ఏదో మారణహోమం జరిగిపోతోంది. అది అందరికీ తెలుస్తూనే వుంది. కాని ఎవరు? ఎవరు బలైపోతున్నారు?

సుమతిలాంటి యువతులు, బిడ్డల రాకకోసం ఎదురు చూస్తూన్న తల్లులు గుండెలు బద్దలవుతాయేమోనన్నంత టెన్షన్‌తో నిల్చుండిపోయారు శిలాప్రతిమల్లా? ప్రతి ఒక్కరు ఆ ఆర్తనాదాలు తమ వాళ్ళవి కాకూడదని వేయి దేవుళ్ళకి మొక్కుకుంటున్నారు. కాని ధైర్యం దిగజారిపోతూనే వుంది!

ఓ పదినిమిషాలు గడిచింది. ఎక్కడా మళ్ళీ ఎలాంటి కేకలూ వినపళ్ళేదు. పులి గాండ్రింపు కూడా వినపడ లేదు.

కాని ఎవరికీ బయటికొచ్చే ధైర్యం లేకపోయింది.

ఎవరికి వాళ్ళు తలుపులు బిగించుకుని వుండిపోయారు.

ఓ గంట గడిచింది. ఎక్కడినుంచీ ఎలాంటి చప్పుళ్లూ లేవు! పులి గర్జింపులుగాని, ఎక్కడా ఎలాంటి అలజడి గానీ లేవు!

ఇద్దరు యువకులు ఏదైతే అవుతుందని ధైర్యంగా తలుపులు తెరుచుకుని బయటికి వచ్చారు.

సర్పంచ్ యింకా కొందరు మగాళ్ళు ఒకరొకరుగా తలుపులు తెరుచుకుని బయటి కొచ్చారు.

పులిని బెదరగొట్టడానికి డప్పులు, వాయిద్యాలు రప్పించబడ్డాయి. కాగడాలు వెలిగించబడ్డాయి. వాయిద్యాలు మోగిస్తూ, కాగడాలు పట్టుకుని పెద్ద గుంపుగా బయల్దేరారు.

ఎక్కడా పులి కనిపించలేదు. అయితే, అది చేసి పోయిన బీభత్సం ప్రత్యక్షంగా కనిపించింది. అందరు నిశ్చేష్టులై నిల్చుండిపోయారు.

ఓ ఆవు, దూడ రక్తం మడుగులో పడున్నాయి. వాటికి పదిగజాల దూరంలో ఎవరో యువకుడు గుర్తు తెలీనివిధంగా పులిచేత చీల్చివేయబడి వున్నాడు.

పేవులు బయటికొచ్చేశాయి. కంఠంవద్ద పెద్ద పెద్ద గాయాలు. పులి పంజాతో చేయబడ్డ గాయాలు శరీరం మీద, ముఖంమీద కనిపిస్తున్నాయి.

"ఒరేయ్, యితను చంద్రం మేష్టారులా వుందే!" అన్నా డొకడు. చంద్రం సుమతి భర్త.

"అవును, అత నే! పక్క ఊళ్ళో చదువు చెపుతాడు. అతను రోజూ యిదే టయానికి తిరిగొస్తా వుంటాడు" అన్నా రెవరో.

"ఒరే, పాపం, పెళ్ళయి రెండేళ్ళుకూడా కాలేదు.

ఇంతలోనే పాపం ఆ ఆడకూతురు పసుపు కుంకుమ తుడుచుకుపోయిందే!" అన్నారింకొకరు.

"ఇదుగో, మరో శవం! ఎవరో గుర్తు తెలీటంలేదు" కాగడాల వెలుగుల్లో దూరంగా బోర్లా పడున్న మరో శవం కనిపించింది. అతని గుడ్డలు చీలికలు వాలికలై పోయాయి. ఓ చెయ్యీ, కాలూ లేవు. పులి తినేసినట్టుంది.

ఎవరికీ శవాన్ని బోర్లా వేయాలంటే ధైర్యం చాల్లేదు. చాలా బీభత్సంగా వుంది శవం! ఎవరో బోర్లా వున్న మనిషిని వెల్లకిలా తిప్పారు.

"అరే, గుమాస్తా జోగారావు! పదిమంది పిల్లలు ఇతనొక్కడి సంపాదనమీదే బతుకుతున్నారు. మాయదారి పులి పొట్టనెట్టుకుంది!" అన్నాడు ఓ ఆసామీ. జోగారావు బస్తీలోని బట్టల షాపులో గుమాస్తాగా పనిచేస్తున్నాడు. రోజూ పది కిలోమీటర్లు నడిచివెళ్ళి నడిచి వస్తూంటాడు.

అందరికీ హృదయం ద్రవించుకుపోయింది.

మరి కాస్తదూరం నడిచి వెళ్ళారంతే. ఇంకా ఎలాంటి ఘాతుకాలు కనిపిస్తాయోనని అందరు అదిరే గుండెల్తో వెతికారు. ఏం కనిపించలేదు.

ఆ పులి యెక్కడ్నుంచి వచ్చిందో తెలుసుకోవాలి ముందు! మనిషి రక్తం మాంసం రుచి మరిగిన పులి మళ్ళీ తప్పకుండా మర్నాడొస్తుంది. మనం దాన్ని రేపు ఎదుర్కోవటానికి సిద్ధంగా వుండాలి!" సర్పంచ్ అందర్నీ ఉద్దేశించి అన్నాడు.

"నా దగ్గర లైసెన్సున్న రివాల్వరుంది. సర్పంచ్ గారి వద్ద గన్ వుంది. దాన్ని ఎదుర్కొని చంపటం పెద్ద

కష్టంకాదు!" అన్నాడు గురవయ్య, మోతుబరి.

"ఓ పులిని పట్టి చంపలేకపోతే అది మన ఊరికే అప్రతిష్ట? ధైర్యమున్నవాళ్ళు తెల్లారాక నాకొచ్చి చెప్పండి!" అన్నాడు సర్పంచ్.

2

"రాణీ, మీ వాళ్ళకు చెప్పావు కదూ!" అన్నాడతను.

రాణి అలవోకగా అతనివంక చూసింది. అర్ధనిమీలిత నేత్రాలు అతన్ని ఆరాధనగా చూస్తున్నాయి.

"ఉహు, చెప్పలేదు" అన్నది అల్లరిగా రాణి.

అతను అప్ సెట్ అయినట్టు కనిపించాడు.

"అదేమిటి రాణీ, యీ రోజు ఎలాగైనా చెపుతానన్నావు కదా! మరి యింకా ఆలస్యం చెయ్యటం మంచిదంటావా?"

"పిచ్చి రాజా! ఎందుకంత తొందర?"

"ఏమిటా మాట?"

"సరే, నిజం చెప్పేస్తున్నాను. మా వాళ్ళతో నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని చెప్పాను, వాళ్ళు యింతెత్తున నా మీద కెగిరారు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను నీతో నా పెళ్ళికి ఒప్పుకోనన్నారు...."

రాజా లేచి నిటారుగా కూచున్నాడు.

"ఏమిటీ, మీ వాళ్ళు ఒప్పుకోనన్నారా....?"

"అవును."

"అయితే మన పెళ్ళి....?"

"ఈ జన్మకింతే!"

"రాణీ....!"

"నన్ను మరిచిపో రాజా....!"

"సుష్వేనా ఆ మాటంటున్నది?"

"దేవుడు మేలుచేస్తే వచ్చే జన్మలోనైనా భార్యాభర్తలం కావాలని కోరుకుంటున్నాను...."

"హు, లేని దేవుడి గురించి ఆలోచించేకన్న వున్న మనుషుల గురించి, వాళ్ళ భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచించటం మంచిది కాదా...."

రాణి కిలకిల నవ్వింది.

రాజా విస్తుపోయి చూశాడామెవంక. వాళ్ళిద్దరు పార్కులో ఓ మూల కూచుని వున్నారు.

"నిజమని నమ్మేశావు కదూ....?!" అంది రాణి.

"అయితే మీ వాళ్ళు ఒప్పుకున్నా రన్నమాట...."

"ఒప్పుకోలే దన్నమాట నిజం కాదు!"

"అబ్బ! డొంకతిరుగుడు దేనికి? వాళ్ళు అంగీకరించా రన్న విషయం ఎంత సస్పెన్స్‌లో వుంచావు డియర్!"

రాణి కిలకిలా నవ్వింది.

"స్ట్రెయిట్‌గా చెప్పేస్తే థ్రిల్ ఉండదుగా! అందుకని...!"

"అబ్బ, నా మనసు యెంతగా నలిగిపోయిందో తెలుసా? కొద్ది నిమిషాలసేపు యీ లోకమే చీకటై పోయినట్టనిపించింది. ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనిపించింది, తెలుసా?"

రాణి చటుక్కున అతని పెదాల్ని తన సున్నితమైన మునివేళ్ళతో మూసేసింది.

"అలాంటి మాటలు హాస్యానికూడా చెప్పకు రాజా! నేను విని భరించలేను!" అంది రాణి బాధగా.

అంతలో, ఎక్కడ్నుంచో పెద్ద పులి గర్జిస్తూ రాజా మీదికి ఎగిరి దూకింది. రాజా దాన్ని ఎదుర్కొనేలోపల

అది అతని కంఠం కొరికేసింది. రాణి ఆ దృశ్యం చూసి భయంతో వణుకుతూ పెద్దగా కేకలు పెట్టింది.

పార్కు వాచ్‌మాన్, పార్కులో వున్న జనం భయ భ్రాంతులతో నిశ్చేష్టులైయ్యారు.

"పులి, పులి!" అంటూ అంతా చెదిరిపోయారు.

రాణి కదల్లేదు, మెదల్లేదు. ఆమె తన ప్రాణాలు పోయాయనే అనుకుంది! పులికి ఆహుతై పోవటానికే తను సిద్ధపడినట్టు స్థిరంగా అలాగే నించుంది.

కాని చిత్రంగా పులి రాజాను చంపేసి, ఒక్క సారిగా ఎటో పారిపోయింది.

రోడ్డుమీద జనం కకావికలుగా పరుగులు పెట్టారు— అప్పటికప్పుడు రోడ్ మీద ఓ జీపు ఏక్సిడెంటు, రెండు స్కూటర్ల ఏక్సిడెంటు జరిగిపోయాయి.

పులిని చూసి ఎవరికివారు ప్రాణభయంతో పరుగులు పెట్టారు.

క్షణాల్లో పులి ఎటో మాయమయిపోయింది.

రాణి ఒక్కసారిగా రాజామీద కుప్పలా కూలి పోయింది. క్షణాల్లో ఆమెకు స్పృహ తప్పింది. కానీ పటికి జనం గుంపుగా చేరారు పార్కులో.

ఓ యువకుడు వాళ్ళ మధ్యనుంచి తోసుకుంటూ వచ్చాడు. రాణిని పైకి లేవతీశాడు. ఆమెకి స్పృహ రావటానికి శైత్యోపచారాలు చేశారందరు.

"అక్కా, అక్కా!" అని పిలుస్తున్నాడా యువ కుడు.

రాణి కళ్ళు తెరిచి చూసి "పులి, పులి!" అంటూ భయంగా అరిచింది.

"అక్కా, నేను శ్యాంని! పులి పారిపోయింది!"

అన్నాడా యువకుడు.

రాణి కళ్లు విప్పి రాజా శవాన్ని చూసి, ఒక్క కేక పెట్టింది. ఆమెకు మళ్ళీ స్పృహ తప్పింది.

3

"వారం రోజులైనా పులిని పట్టుకోలేక పోయారు ఎందుకండీ మీరింతమంది వుండి...!" చిరాగ్గా అన్నాడు సర్పంచ్.

కృష్ణాపురంలో కచేరి సావిట్లో చాలామంది అధికార అనధికారులు సమావేశమై వున్నారు. అటవీ శాఖాధికారులు, పోలీసులు, సర్పంచ్, పంచాయితీ మెంబర్లు, మునసబు, కరణం మోతుబరి గురవయ్య యింకా పెద్ద రైతులు, ఊరి ప్రముఖులు అందరూ ఆ సమావేశంలో పాల్గొన్నారు.

"ఏం చెయ్యమంటారు? ఫారెస్టుకూడా బాగా వెరిఫై చేసివచ్చాం. ఎక్కడా పులిజాడ లేదు. అసలు అడవిలో తాము పులిని చూడలేదని మా ఫారెస్టరు, తాణేదారు, గార్డు చెప్పారు. అదీగాక మళ్ళీ ఆ పులి ఊరిమీదికి రాలేదు. వస్తే బంధించటానికి అన్ని ఏర్పాట్లు చేశాం!" అన్నాడు అటవీ శాఖాధికారి సంజాయిషీ యిచ్చుకుంటున్నట్టు.

"జనం ప్రాణాలు అరచేత పట్టుకుని దినదిన గండంగా బతుకుతున్నారు. నిన్న యిక్కడికి యిరవై మైళ్ళ దూరంలో వున్న జక్కులగూడెంలో ఓ మనిషిని చంపేసింది. మొన్న వేదగిరిలో ఓ యువకుడ్ని పొట్టన పెట్టుకుంది. ఇలా ఆ పులి రెచ్చిపోతుంటే జనానికి ధైర్యం రమ్మంటే ఎలా వస్తుంది?" గురవయ్య అన్నాడు.

"కృష్ణాపురం మళ్ళీ రాలేదుగదా? ఆ పులి ఎక్కడ

వుంటుందో అంతుబట్టడంలేదు. దాదాపు వారం రోజులు ఎక్కడ దాక్కుందో తెలీదు. అకస్మాత్తుగా వేదగిరిలో పార్కులో ఓ యువకుడిపై దాడిచేసింది. మర్నాడు— నిన్న—జక్కులగూడెంలో ఓ ముసలాయనను చంపింది. ఈ మూడు ఊళ్ళూ దాదాపు ముప్ఫయి కిలోమీటర్ల పరిధిలోనే వున్నాయి. ఫారెస్టుకూడా దాదాపు ఒక్కో ఊరికీ యిరవైనుంచి ముప్ఫయి కిలోమీటర్లలోపునే వుంది. అందుకే మేము ఫారెస్టులో బాగా కాన్ సెన్ట్రేట్ చేశాం. కాని పులిజాడ దొరకలేదు" పోలీస్ యిన్ స్పెక్టర్ చెప్పాడు.

"ఏది ఏమయినా ఈ పులి ఆగడాలు యిలాగే కొనసాగిపోతే జనానికి ప్రాణాలకు రక్షణలేదు! అది రాత్రిళ్ళు తన పనులు సాగిస్తోంది. పగలు యెక్కడ దాక్కుంటుందో అర్థంకాదు! మీరు సరిగ్గా వెరిఫై చేయలేదేమో! అడవిలోనే ఎక్కడో దాక్కుని వుండి వుంటుంది" సర్పంచ్ అన్నాడు.

"లేదండీ, అంతా వెతికించాం కదా! కొంతమందిని ప్రత్యేకం అడవిలో కాపలాకూడా పెట్టించాం. అయినా మీరిక భయపడాల్సిన అవసరం లేదు. వారం రోజులు దాటింది మీ ఊరిమీదపడి. మళ్ళీ రాలేదు. అంటే ఆ పులి అలా అలా ఒక్కో ఊరిమీదనుంచి ఎటో పారిపోతోంది. ఈ చుట్టుపట్ల వున్న ఊళ్ళన్నిటికీ హెచ్చరికలు పంపించాం. ఏమాత్రం వీలున్నా మా వాళ్ళు దాన్ని పట్టకుండా వదలరు" అన్నాడు అటవీ శాఖాధికారి.

సర్పంచ్, గురవయ్య. తక్కిన పెద్దలు ఆయన సమాధానంతో తృప్తిపడలేదు. వాళ్ళ చూపుల్లో తనమీద స్పష్టంగా కనిపిస్తున్న అనాదరణ, అసంతృప్తి అటవీ

శాఖాధికారి గమనించకపోలేదు.

కృష్ణాపురం సర్పంచ్ పొలిటికల్‌గా మంచి పలుకుబడి వున్నవాడు. అందుకని పెద్ద పెద్ద అధికారులు అందరూ రంగంలోకి రావలసి వచ్చింది.

నిజానికి పులి మళ్ళీ కృష్ణాపురంలో కనిపించలేదు. ఎవరో ఒకరిద్దరు మళ్ళీ పులిని చూశామనీ, అయితే మంటల్ని చూసి పులి ఊళ్ళోకి రాలేదని, బయటి నుంచే పారిపోయిందనీ పుకారు పుట్టించారుగాని నిజానికి రెండోసారి పులి రాలేదు కృష్ణాపురం.

అయినా అధికారులు కృష్ణాపురంలో మకాం చెయ్యక తప్పలేదు. పులిని బంధించటానికి కావలసిన పూర్తి ఏర్పాట్లతో వచ్చారు.

4

“నువ్వలా ఏడుస్తూ కూచుంటే మాకెవరికీ అన్నాలు సయించటంలేదు. నా మాట విని కాస్త ఎంగిలిపడు తల్లీ!” రాణి తల్లి కూతుర్ని బుజ్జగిస్తోంది.

అప్పటికి రెండు రోజు లయింది పులి రాజాను చంపి. రాణి యీ రెండు రోజులుగా పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టలేదు. ఇంటిల్లపాదీ బతిమలాడినా ఆమెను దుఃఖ సాగరం నించి మరల్చలేకపోయారు. అలా ఏడుస్తూ రాజాను తలుచుకుంటూ కుమిలిపోతోంది రాణి.

“నన్ను విసిగించకండి, వెళ్ళండి! రాజా లేకుండా నేను బతకలేను. రాజాతోబాటు ఆ పులి నన్నుకూడా చంపేస్తే బావుండేది. బతికుండీ క్షణ క్షణం చావమని వదిలేసింది....” రాణి కంఠం దుఃఖంతో పూడుకు పోయింది.

“రాజాను నువ్వెంతగా ప్రేమించావో మాకు తెలుసు.

అందుకే అతనితో నీ పెళ్ళికి ఏర్పాటు కూడా చెయ్య బోయాం. కాని విధివ్రాతను మనం తప్పించలేం! అదేదో పెళ్ళికాకముందే జరిగిపోయింది కాబట్టి మనం అదృష్ట వంతులం...."

తల్లి మాటలకు కోపంగా చూసిందామెవంక రాణి.

"అంటే పెళ్ళయ్యాక యిలా జరిగితే ఒకటీ, పెళ్ళి కాకముందు జరిగితే ఒకటీనా? మా ఇద్దరికీ మానసికంగా ఎప్పుడో పెళ్ళయిపోయింది. అతనే నా భర్త! భౌతికంగా పెళ్ళికాకపోయుండవచ్చు, కానీ మనసారా నా రాజాయే నా భర్త. నేనిప్పుడు విధవరాల్ని. పోండి, మీరంతా నాముందునించి వెళ్ళిపోండి" మోకాళ్ళమధ్య తలదాచుకుని కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది రాణి.

రాణి తల్లి నెమ్మదిగా లేచి కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"అక్కా, నువ్వు కోపగించుకోనంటే నేనోమాట చెప్పనా?" రాణి తల తిప్పి ఆ మాటలంటున్న శ్యాం వంక చూసింది.

"బావ యిక ఎలాగూ తిరిగిరాడు. అతని ఆశయాలకు ప్రతిరూపంగా నువ్వున్నావు. నువ్విలా ఆకలితో మాడి చావాలని, స్వర్గంలో వున్న బావ కోరుకోడు కదా! దయచేసి కాస్త ఎంగిలిపడు అక్కా!" శ్యాం అక్క పక్కనే కూచుని ప్రాధేయపడ్డాడు.

రాణి శ్యాంని పట్టుకుని ఏడ్చేసింది.

"ఆ పులి నిన్న రాత్రి జక్కుల గూడెంలో కూడా ఓ మనిషిని చంపేసిందట. ఈ రోజు పేపర్లో వచ్చింది. జక్కుల గూడెంనించి ఎవరో మనుషులు కబురు కూడా తెచ్చారు. అంతకు వారం రోజుల క్రితం కృష్ణాపురంలో

ఇద్దరు మనుషుల్ని, పశువుల్ని చంపినట్టు వార్తల్లో చదివాం. మనతోపాటు యింకా కొందరు దురదృష్టవంతులు తమ వాళ్ళని పోగొట్టుకున్నారు. కృష్ణాపురంలో అటవీ శాఖవాళ్ళు పులికోసం తీవ్రంగా గాలిస్తూనట్టు తెలిసింది. దాన్ని ఎలాగైనా పట్టుకుంటారు. ప్రాణాలతో కాకపోయినా చంపయినా పట్టుకుంటారుగాని వదలరు" అనునయంగా అన్నాడు శ్యాం.

రాణిలో ప్రతీకార వాంఛ తలెత్తింది. "ఆ పులి బతికుండగూడదు. దాన్ని చంపెయ్యాలి! దాన్ని ప్రాణాలతో పట్టుకున్నారని తెలిసిన మరుక్షణం నేనే అక్కడికిపోయి దాన్ని చంపేస్తాను. నా రాజాను చంపిన పులిని నేను బతకనివ్వను" ఆవేశంగా పిడికిళ్ళు బిగించింది.

శ్యాంకి అంత దుఃఖంలోను నవ్వు వచ్చింది. ఆ రోజు రాజాను చంపిన పులి ఎదురుగా వున్నా అక్క చంపగలిగిందా? కాకపోతే అందరిలా భయపడి పారిపోకుండా ధైర్యంగా నిలబడింది.

అతికష్టంమీద ఆ పూట రాణిచేత నాలుగు మెతుకులు కతికించగలిగాడు శ్యాం.

౫

"అక్కా, పులిని పట్టుకున్నారు. అటవి శాఖవాళ్ళు మాటువేసి పులిని పట్టుకున్నారట!" అన్నాడు శ్యాం మర్నాడుదయం రాణి వున్న గదిలోకి పరుగెత్తి.

రాణి మంచంమీద లేచికూచుని, "ఎప్పుడు? ఎక్కడ పట్టుకున్నారు?" అన్నది ఆవేశంగా.

"కృష్ణాపురంలో పట్టుకున్నారట. మొత్తానికి సాధించారు. ఇప్పుడే కృష్ణాపురంనించే వచ్చిన మా

్రెండు చెప్పాడు!"

"అయితే మనం యిప్పుడే కృష్ణాపురం వెళ్ళాలి" అంది రాణి లేస్తూ.

శ్యాం తెల్లబోయి చూసి, "ఎందుకక్కా?" అన్నాడు.

"ఆ పులి మన శత్రువు. దాన్ని ప్రాణాలతో వదల కూడదు" అన్నది రాణి పళ్ళు బిగబట్టి.

"కాని అది అధికారుల అధీనంలో వుంది. దాన్ని చంపటానికి వాళ్ళు ఒప్పుకోరు సరికదా, మనం వెళ్ళే సరికి దాన్ని అక్కడ్నుంచి తీసుకుపోయి వుంటారు."

"ఎక్కడికి తీసుకుపోయినాసరే దాన్ని వదలకూడదు. నేను దాన్ని చంపి నా ప్రతీకార జ్వాలను చల్లార్చు కోవాలి!"

"అక్కా, ఎందుకనవసరంగా ఆవేశపడతావు? వాళ్ళు దాన్ని పట్టుకోకముందు ఎవరయినా చంపేసి వుంటే అది ఫరవాలేదుగాని, దాన్ని పట్టుకున్నాక ఎవరైనా చంపుతానంటే వూరుకుంటారా? అది పెద్ద నేరంగా పరిగణిస్తారు. అసలు మనకా అవకాశమే యివ్వరు!"

"ఇవ్వకపోతే మనం చేసుకుందాం. ఓ పిస్తోలు సంపా దించగలవా?"

శ్యాం తెల్లబోయాడు. "పిస్తోలా? నాకెలా దొరుకు తుంది?" అన్నాడు.

రాణి ఓ క్షణం ఆలోచించి, "అటవీ శాఖవాళ్ళ దగ్గర ఆయుధాలుంటాయి కదా! పోలీసులుకూడా వుంటా రక్కడ. పిస్తోలు దొరక్కపోదులే, వెళ్దాం పద!" అన్నది ఏదో నిర్ణయానికొచ్చినట్టు.

శ్యాం బతిమాలసాగాడు. "వద్దక్కా, నాకేదో

భయంగా వుంది. దాన్ని మనం ఏమీ చేయలేం__"

"శ్యాం, నా మాటకెదురు చెప్పకు! నువ్వొస్తావా సరే, లేకుంటే నే నొక్కత్తినీ వెళ్ళగలను!" రాణి కంఠంలో ధ్వనించిన స్థిరత్వానికి చలించిపోయాడు శ్యాం.

"సరే అక్కా... అమ్మకు చెప్పి వెళ్దామా?"

"ఎవరికీ చెప్పొద్దు. ఇప్పుడు కృష్ణాపురానికి బస్ వుందా?"

"ప్రతి గంటకూ బస్సు లున్నాయి."

"సరే, పద!" రాణి లేచి గబగబ దుస్తులు మార్చుకుంది.

ఓ పదినిమిషాల తర్వాత కృష్ణాపురం పోయే బస్‌లో వున్నారు రాణి, శ్యాం.

ఓ నలభై నిమిషాల ప్రయాణం తర్వాత ఘాట్ రోడ్ తగిలింది. చుట్టూ ఎత్తుగా పెరిగిన చెట్లు తలవిరబోసుకున్న దయ్యాల్లా వున్నాయి.

రాణి పరిసరాల్ని పరీక్షగా గమనించి చూస్తోంది.

వేదగిరికి, కృష్ణాపురానికి మధ్యగా వుంది అడవి. రాజాను చంపిన పులి దాదాపు యిరవై కిలోమీటర్లు ప్రయాణంచేసి యీ అడవిలోకి తప్పించుకు పారిపోయి వుంటుంది. అసలు అది ఈ అడవినుంచి వేదగిరికి ఆహారం కోసమే వచ్చిందా? వస్తే ఎవర్నయినా చంపి ఆహారాన్ని యింతదూరం తెచ్చుకోవటం దానికి సాధ్యమయే పనేనా?

రాణి మనసులో గజిబిజిగా ఎన్నో ఆలోచనలు.

ఆలోచనలమధ్య బస్సు కృష్ణాపురం చేరింది.

రాణి, శ్యాం బస్ దిగారు.

ఊళ్ళో చాలా హడావిడిగా వుంది. ఊరి జనమంతా ఒకేచోట పోగుపడిపోయి వింత చూస్తున్నారు.

"ఇంకా పులిని బస్తీకి తీసుకుపోనట్లుంది. జనమంతా చూస్తున్నది పులినే అయుంటుంది!" శ్యాం అన్నాడు. రాణి ముఖంలో రంగులు మారాయి.

"నేను చెప్పానుకదా, అది ఎక్కడికీ పోదని! నా ప్రతీకారం చెల్లించటానికే అదింకా ఇక్కడ వుంటుందని నాకు తెలుసు!" రాణి గుంపువైపు అడుగులు వేస్తోంది.

"అయితే, అక్కా దాన్ని నువ్వు...."

"చంపితీరాను. అదుగో పోలీసులు కూడా వున్నారు. వాళ్ళెవరిదైనా పిస్తోలు లాక్కుని మరీ చంపేస్తాను."

శ్యాం భయంగా చూశాడు. "పోలీసులు వూరుకోరు. అటవీ శాఖవాళ్ళు, ఊరివాళ్ళు, పోలీసులు—యింత మందీ వూరికే చూస్తూ వుంటారా? నీ ప్రయత్నాన్ని సాగనివ్వరు. ఒకవేళ వీలుచూసుకుని నువ్వు దాన్ని కాల్చినా వాళ్ళు మనల్ని ప్రాణాలతో వదలరు. ఇద్దర్నీ పట్టుకుని జైల్లో పెట్టేసారు" అన్నాడు.

"శ్యాం, నువ్వు నాతో కలిసి రాకు. విడిగా వుండు. నన్ను పోలీసులు పట్టుకున్నా నువ్వు నా తమ్ముడివన్న సంగతిగాని, నాతో వచ్చిన సంగతిగాని ఎవరికీ తెలియ కూడదు!"

"అక్కా...."

"ఏమీ మాట్లాడకు? వీలైనంతవరకు నేను పోలీసులకి దొరకననుకో. దొరకటం జరిగినా ప్రాణాలతో మాత్రం కాదు."

"అంటే...."

"అదంతే శ్యాం! నువ్వు నాకేమీ అడ్డు చెప్పకు."

"అక్కా, అయితే నువ్వు..." శ్యాం కళ్ళలో నీళ్ళు, దుఃఖం కట్టలు తెంచుకునేలాగా వుంది.

"ఛీ, మగాడివి కంట తడిపెడతావా?" అంది రాణి.

శ్యాంలో పౌరుషం తలెత్తింది. కళ్ళు తుడుచుకుని, "పౌరుషంలోను, ప్రతీకారంలోను నేను నీకు తీసిపోనక్కా!" అన్నాడు గంభీరంగా.

రాణి చిన్నగా నవ్వి, "అదీ, అలా వుండాలి!" అన్నది.

ఇద్దరు గుంపును సమీపించారు. శ్యాం కొంతదూరంగా అక్కను అనుసరిస్తున్నాడు.

6

అక్కడ ఓ బోనులో పులిని బంధించి వుంచారు.

ఊరు ఊరంతా విరగబడి చూస్తోంది పులిని. తన భర్తను పొట్టన పెట్టుకున్న ఆ పులిని సుమతి చూసిందో లేదో తెలీదు. తమ కుటుంబాని కాధారమైన మనిషిని చంపేసిన పులిని గుమాస్తా జోగారావు కుటుంబ సభ్యులు చూశారో లేదో తెలీదు. కాని, రాణి మాత్రం నిశ్చలంగా, సూటిగా, కసిగా, కోపంగా, ఉద్రేకంగా చూసింది పులివంక.

ఆమె కళ్ళు కాసేపు ఆశ్చర్యంతో పులిని చూసి శ్యాంవంక చూశాయి. శ్యాంకి ఆమె కళ్ళలోని ఆశ్చర్యం కొట్టొచ్చినట్టు కనిపించింది.

రాణికి చాలా సమీపంలోనే పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్ వున్నాడు. అతని నడుముకి కట్టిన బెల్టుకున్న పాకెట్‌లో రివాల్వర్ వుంది సిద్ధంగా. ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి అటు యిటు వున్న కానిస్టేబిల్స్ చేతుల్లో తుపాకులున్నాయి. అవి

కూడా రాణికి అందుబాటులో వున్నాయి. ఏ క్షణంలో నైనా ఆమె ఏదోక ఆయుధాన్ని చేజిక్కించుకుని పులిని కాల్చి చంపుతుందేమో ననుకున్నాడు శ్యాం.

కాని రాణి వున్న చోటునుంచి కదల్లేదు.

శ్యాం ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

రాణి జనం మధ్యనుంచి బయటికి వచ్చేసింది.

శ్యాం తనూ బయటికొచ్చి అక్కను ననుసరించాడు. అతనికి అక్క పరిస్థితి అర్థంకావటంలేదు. అంతదాకా ప్రతీకార వాంఛతో రేగిపోయిన అక్క అవకాశం దొరికినా ఎందుకు పులిని కాల్చలేదు? భయపడిందా? మనసు మార్చుకుందా? కాల్చలేనని అధైర్య పడిందా?

"శ్యాం!" పిలిచింది రాణి.

శ్యాం అక్కను సమీపించాడు. రాణి శ్యాం చెయ్యి పట్టుకుని, "రాజాను చంపిన పులి యిదికాదు!" అన్నది చల్లగా.

శ్యాం తెల్లబోయాడు. "అదేమిటక్కా?" అని మాత్రం అనగలిగాడు.

"అవును శ్యాం! రాజాను చంపిన పులి పది పులుల మధ్య వున్నా గుర్తుపట్టగలను. అది దీనంత బలంగా లేదు. ఇంత ఎత్తుగా, పొగరుగా లేదు. దాని చర్మం దీని చర్మంలా నిగనిగలాడటంలేదు. దాని కళ్ళు దీని కళ్ళలా నిప్పులు రాల్చటంలేదు. ఏ విధంగా చూసినా దీనికి దానికీ ఎక్కడా పోలికేలేదు!" రాణి శాంతంగా చెపుతోంది.

"అయితే రాజాను చంపిన పులి...."

"ఖచ్చితంగా వేరొకటి! అదే యీపులైతే యీ

పాటికి దాన్ని చంపి నేను చచ్చి వుండేదాన్ని" గంభీరంగా అన్నది రాణి.

7

బస్‌లో తిరుగు ప్రయాణమయ్యారు అక్కాతమ్ముళ్ళు.

బస్‌లో యిద్దరి సంభాషణ ఆసక్తిదాయకంగా వినిపించి రాణీ, శ్యాం చెవులొగ్గి వినసాగారు.

"ఈ అడవిలోనే కదూ పులిని పట్టుకున్నారు?"

"అవును. యీ అడవిలోనే వారం రోజులు ముప్పుతిప్పలు పెట్టి తర్వాత చిక్కిందట!"

"ఈ వారం రోజులు పులి యీ అడవిలోనే దాక్కొని వుందా?"

"ఆ విషయం యెవరికీ తెలీదు. ఆ పులి మరో రెండు చోట్ల ఓ రోజు తేడాలో ఇద్దరు మనుషుల్ని చంపి తిన్నదట."

"అలాగా, ఎక్కడ?"

"వేదగిరిలో ఒకతన్ని చంపిందట. జక్కలగూడెంలో ఓ ముసలాయన్ని చంపితిన్నదట!"

"వేదగిరిలోను జక్కల గూడెంలోను చంపిందిగాని మనుషుల్ని తినలేదట!"

"కృష్ణాపురంలో తిన్నదా?"

"అక్కడ చంపినవారిని తింటుండగా గ్రామస్తులు బాజాలు వాయించి కాగడాలు చూపిస్తే పారిపోయిందట!"

"కాని యింకో విషయం తెలీదనుకుంటాను నిన్న ఈ పులిని పట్టేశారు కదా! నిన్న జక్కల గూడెంలో మరో మనిషిని చంపిందట కదా, అదెలా జరిగింది?"

"ఏమిటి నువ్వనేది? జక్కల గూడెంలో మరోసారి

పులి మనిషిని చంపిందా?"

"అవును. జక్కుల గూడెంలో వరుసగా రెండు రోజులు ఒక్కో మనిషిని చొప్పున చంపిందట. మరి నిన్న కృష్ణాపురంలో పట్టేశారుకదా పులిని! జక్కుల గూడెంలో ఎలా ప్రత్యక్షమయింది?"

"అయితే ముందు జక్కుల గూడెంలో మనిషిని చంపేసి ఆ తర్వాత అడవిలోకి పారిపోయిందేమో! ఆ తర్వాత అటవీ శాఖవాళ్ళు దాన్ని బంధించి వుండొచ్చు కదా!"

"అందు కవకాశంలేదు!"

"ఏం, అలా అంటావు?"

"కృష్ణాపురంలో పులిని చీకటిపడుతుండగానే అంటే ఏడు గంటల ప్రాంతంలో పట్టారట! కాని జక్కుల గూడెంలో రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతాల పులి ఊరిమీద పడి మనిషిని చంపిందట."

"అయితే యిది మరొక పులి కావచ్చునంటావా?"

"ఖచ్చితంగా అంతే అయుండాలి!"

"టైం చెప్పడంలో పొరపాటేమో! జక్కుల గూడెంలో చంపేసి అడవిలోకి ఏడు గంటలకు ముందే పారిపోయి వుండొచ్చు పులి. లేదా అటవీ శాఖవాళ్ళు ఏ పదిగంటల రాత్రో దాన్ని బంధించి వుండాలి!"

"అదేం కాదు. నే నిప్పుడు ఆ పులిని చూసే కదా వస్తున్నాను, కృష్ణాపురం నుంచి. ఖచ్చితంగా వాళ్ళు పోలీసులు మాట్లాడుకోవటం విన్నాను. సర్పంచ్, గురవయ్య వాళ్ళు మాట్లాడుకోవటం కూడా దగ్గరుండి విన్నాను. పులిని పట్టింది ఏడు గంటలకి ముందే!"

ఇంతలో ఆ యిద్దరి సంభాషణ వింటున్న మరో

కాయన కల్పించుకుని, "ఆయన చెప్పింది నిజమేనండి. మాది జక్కుల గూడెమే! రాత్రి పదిగంటలకి మనిషిని చంపేసింది పులి. ఆ సంగతి కృష్ణాపురంలో వున్న అటవీ శాఖవాళ్ళకు, పోలీసులకు తెలియచేయటానికి మా సర్పంచ్ కృష్ణాపురం వెళ్ళారు. ప్రస్తుతం అక్కడ వాళ్ళతో ఆ సంగతే మాట్లాడుతున్నారు.

మొదటి వ్యక్తి రెండో వ్యక్తివంక చూసి, "నువ్వు చెప్పింది కరెక్టే! అయితే రెండు పులులున్నమాట నిజమేనన్నమాట! అయితే మన వేదగిరిలో మనిషిని చంపిన పులి, జక్కుల గూడెంలో పులీ ఒకటే అయ్యుంటుంది. కృష్ణాపురం పులి వేరే అయ్యుంటుంది!" అన్నాడు.

వింటున్న రాణి, శ్యాం ఉలిక్కిపడినట్టు చూశారు.

బస్ వేదగిరిలో ఆగింది.

అంతవరకు మాట్లాడుకున్న వ్యక్తులిద్దరు ముందు దిగిపోయారు. వాళ్ళ వెనక రాణి, శ్యాం కూడా బస్ దిగారు.

"ఇంతదాకా యెక్కడికి పోయారర్రా, మీకోసం ఊరంతా వెతికిస్తున్నాము. ఏమయిపోయారో, ఎక్కడికి వెళ్ళారోనని హడలిపోతున్నాం!" అన్నది రాణి తల్లి రాణిని, శ్యాంని చూసి, గుండెలు చల్లబడగా.

"అనుకోకుండా ఓ స్నేహితురాలు వచ్చి తీసుకుపోయిందమ్మా! అది యీ రోజు తన భర్తతో వెళ్ళిపోతోంది! బస్టాండువరకు వెళ్ళి దాన్ని సాగనంపి వచ్చాను. తోడుకోసమని మన శ్యాంని తీసుకు వెళ్ళాను" అన్నది రాణి.

"ఇలా యింకెప్పుడూ చెప్పకుండా వెళ్ళకమ్మా! అసలే పుట్టెడు విచారంలో వున్నావు. ఎలాంటి అఘా

యిత్యం తలపెట్టావోనని యింటిల్లిపాదిమీ హడలిపో తున్నాం. ఇదిగో రాణీ, నామీద ఒట్టువేసి చెప్పు— ఎలాంటి అఘాయిత్యమూ — తొందరపడి చేయనని!" రాణి తల్లి చెయ్యి చాపింది.

"నేనంత పిరికిదాన్ని కాదమ్మా! నీకు తెలుసు కదా. చాలా మొండిదాన్ని! ప్రాణానికి ప్రాణంగా ప్రేమించిన రాజా చచ్చిపోయినా నేను మాత్రం ఇంకా జీవచ్ఛవం లాగే మిగిలాను. ఎప్పటికీ యిలాగే మిగిలి వుంటాను" రాణి కళ్ళలోకి చివ్వున కన్నీళ్ళు ఉబికివచ్చాయి.

రాణి తల్లికి, శ్యాంకి కూడా కళ్ళు తడి అయ్యాయి.

రాణి గదిలోకి రాగానే "శ్యాం పాత పేపర్లన్నీ ఓసారి నాకు యిలా యివ్వు!" అన్నది.

శ్యాం పాత పేపర్లు తెచ్చి యిచ్చాడు. రాణి వారం రోజుల క్రితం నుంచీ అన్నీ వివరంగా చూసింది. కృష్ణా పురంలోని పులివాతపడిన వాళ్ళ వివరాలు చదివింది. అందులో తనకు కావలసిన అంశమేదీ కనిపించలేదు. వేదగిరి సంఘటన కూడా చదివింది.

"శ్యాం, జక్కుల గూడెంలో జరిగిన సంఘటనలు ఏవీ పేపర్లో రానట్టుందే యింకా!" అన్నది.

శ్యాం వెంటనే, "మొన్న రాత్రి సంఘటన యీ రోజు పేపర్లో వచ్చిందక్కా. నిన్న జరిగిన సంఘటన రేపటి పేపర్లో వస్తుందేమో! కృష్ణాపురంలో పులిని బంధించిన విషయం కూడా యీ రోజు పేపర్లో రాలే దింకా!....ఇదుగో, యివాల్టి పేపరు" అంటూ ఓ పేప రందించాడు.

రాణి వివరాలు చదువుతుండగా ఆమె ముఖంలో వేగంగా రంగులు మారాయి. ఏదో మనస్తత్వంలో

మెరుపులా మెరిసింది. శ్యాం అక్క ముఖంలోకే చూస్తున్నాడు. రాణి పేపరు మడిచి పక్కన పెట్టి ఆలోచనలో పడింది.

అప్పటికి చీకటిపడి ఎంతో సేపు పట్టలేదు.

8

"హల్లో రాణీ, నువ్వా? ఎంతటి సుదినం!" అన్నాడతను తల కొద్దిగా వంచి అభివాదం చేస్తున్న ధోరణిలో.

"నీ కళ్ళు చల్లబడ్డాయా? రాజాను పొట్టన పెట్టుకున్నావు. జగన్నాథంగార్ని చంపేశావు. ఇప్పుడు ఆనందంగా వున్నావనుకుంటాను" అన్నది రాణి సూటిగా అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ.

అతను ఖంగుతిన్నట్టు చూశాడు.

"ఏమిటి నువ్వనేది? రాజాను, జగన్నాథంగార్ని నేను చంపటమేమిటి? వాళ్ళిద్దర్నీ పులి చంపింది. నేను పులివేషం వేసుకున్నాననుకున్నావా, లేక పులి మా యింటి పెంపుడు జంతువనుకున్నావా?" వికటంగా నవ్వాడు.

"నువ్వు తలుచుకుంటే ఏమైనా చెయ్యగలవని నాకు తెలుసు. నువ్వు పులికంటె క్రూరమృగానివని నాకు బాగా తెలుసు. నీకు తప్ప మరొకరికి రాజాను చంపాల్సిన అవసరంలేదు. జగన్నాథంగార్ని కూడా నువ్వే చంపి వుంటావు!"

"నీ ఊహాగానాలు కట్టిపెట్టు! రాజాని పులి చంపగా జనం కళ్ళారా చూశారు. పక్కనే నువ్వు కూడా వున్నావటగా. యిక నేను వేరే చెప్పాల్సిందేముంది? నువ్వు చూడకపోయివుంటే, నేనే రాజాను హత్య చేశానని ప్రచారం చేసి, నన్ను పోలీసులకి అప్పగించేదానివేమో!"

వ్యంగ్యం ధ్వనించిందతని కంఠంలో.

"నువ్వు స్వయంగా చంపనక్కర్లేదు. చంపించావు. ఎలా చంపించావో నాకు తెలీదుగాని రాజాను, జగన్నాథంగార్ని నువ్వే కక్షకట్టి చంపించావు. అది మాత్రం నిజం!"

"రాజా నిన్ను ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నాడు. కాని ఒకప్పుడు నువ్వు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానని మాటిచ్చావు. రాజా కనిపించగానే నామీది ప్రేమంతా ఎక్కడ ఎగిరిపోయిందో, వాడివెంటబడ్డావు. అయినా నేను సహించాను. కాని వాడిముందు ఒకసారి నన్ను తీవ్రంగా అవమానించావు. నాకు కక్ష అంటూ వుంటే అది నీమీదేగాని, రాజామీద కాదు. ఇప్పటికైనా నమ్ముతావా నేను రాజాని చంపలేదని!"

"నమ్మనుగాక నమ్మను! నిన్ను నేనెప్పుడు ప్రేమించాను? నువ్వే అనుక్షణం నన్ను వెంబడించి వేధించి, నిన్ను ప్రేమించానని చెప్పకపోతే ఛస్తాననీ, చచ్చేముందు నీ చావుకి నేనే కారణమని అందరికీ ఉత్తరాలు రాస్తాననీ నన్ను బెదిరించి, నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటానికి ఒప్పుకోనంటే నన్ను నాశనం చేస్తానని, పదిమందిలోను నేను చెడిపోయిన ఆడదాన్నని ప్రచారంచేసి నన్నికయెన్నడూ జన్మలో తలెత్తుకోకుండా చేస్తాననీ—ఎన్నో రకాల బెదిరించావు. నీ బాధ పడలేక నిన్ను ప్రేమించినట్టు నటించాను. అది కేవలం నటన! నేను మొదట్నుంచీ మనసావాచా రాజానే కోరుకున్నాను. అతన్నే పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాను.

"కాని నువ్వు హద్దు మీరావు. అతనితో నేను మాట్లాడుతున్న సమయంలో నన్ను పట్టుకుని అల్లరిచేయ

పోయావు. అసభ్యంగా ప్రవర్తించావు. అందుకే రాజా చూస్తూండగానే నీ ముఖాన ఉమ్మాను. నీ చెంప పగల కొట్టాను—నా అసహ్యం అలా వెళ్ళగక్కాను. అది నా తప్పుకాదు. నీ పొగరే, నీకా శిక్ష విధించేలా చేసింది. అందుకు రాజామీద కక్ష కట్టావు" ఆవేశంతో రెండు క్షణాలు ఆగింది రాణి.

"రాజామీద కక్ష కట్టాల్సిన పని నాకేముంది? నేను చంపాలనుకుంటే నిన్ను చంపుతాను గాని, అతన్ని చంపను కదా!"

"రాజాయే నా జీవిత సర్వస్వమని, అతను లేకుండా నేను బతకలేననీ నీకు తెలుసు. అందుకే అతన్ని చంపేస్తే నేను జీవచ్ఛవంలా మిగిలిపోతానని ఆ విధంగా కక్ష తీర్చుకోవచ్చుననీ ప్లాన్ చేశావు. నేను చావనైనా చస్తాను గాని నీలాంటి నరరూప రాక్షసుడికి ఎన్నడూ లొంగను. అది గుర్తుంచుకో!"

అతను వికటంగా నవ్వాడు. "ఊఁ, సరే జగన్నాథం పట్ల నాకెందుకు కక్ష? అతన్నెందుకు చంపుతాను?" అన్నాడు క్రూరంగా రాణివంక చూస్తూ.

"జగన్నాథంగారికి తరువాతి వారసుడివి నువ్వే కాబట్టి! నువ్వు ఆయనకు మేనల్లుడివి కాబట్టి. ఆయన కూతుర్ని పెళ్ళిచేసుకోవాలని మాస్టర్ ప్లాన్ వేశావు కాబట్టి! నీ ఆటలు ఆయన దగ్గర సాగివుండవ్. అందుకే ఆయన్ని కూడా చంపించావు. అసలు ఆయన్ను చంపటం వల్లే నా అనుమానం నీ పైకి మళ్ళింది. మిస్టర్ చలపతీ, నీ మోసాలు, హత్యాకాండలు బయటపడే రోజొచ్చింది. తొందరపడకు. ఇంతకింతా అనుభవిస్తావ్!" అన్నది రాణి ఆడపులిలా.

చలపతి వికటంగా నవ్వాడు. "నీకు చాలా విషయాలు తెలుసే! అయితే నిన్న జక్కులగూడెంలో మరో ప్రాణి పులికి బలై పోయింది. ఆ విషయాలు నీకు తెలుసా?" అన్నాడు.

"తెలుసు. ఎవరో తెలీదుగాని, ఆ వ్యక్తికూడా నీ మృగత్వానికే బలై పోయుండాలి!"

"ఎవరో కారు, నువ్వు యింతసేపు యెవరి తరఫున వకాల్తా పుచ్చుకుని వాదించావో ఆ జగన్నాథం కూతురే! నా మేనకోడలు లత! పాపం. పులి చంపేసింది. వాళ్ళ నాన్నను చంపిన పులే. ఆ పులే నీ రాజాను కూడా చంపింది" నవ్వుతున్నాడు చలపతి.

"ఆ పులి నువ్వేనని నాకు తెలుసు! కృష్ణాపురంలో పులి నిజంగా ఆకలివేసి మనుషుల్ని పశువుల్ని చంపింది. కాని నువ్వు పగతీర్చుకోవటానికి, ఆస్తి దక్కించుకోవటానికీ, మూడు నిండు ప్రాణాల్ని బలి తీసుకున్నావు. ఆ పులికన్న నీ రక్తదాహమే నికృష్టమయినది! నువ్వు క్రూరమృగంకన్న కంద రెట్లు క్రూరమృగానివి! నీకన్న ఆ పులే నయం!"

"తెల్సుకున్నావు కదా! ఇప్పటికైనా నా మాటవిని నా దానివి కా! ఇప్పుడు నేను లక్షాధికారిని. ఓ విధంగా కోటీశ్వరుడ్ని. లత నా మాట వినుంటే నా భార్య స్థానంలో వుండాల్సింది. ఎదురుతిరిగింది. పాపం, పులి వూరుకుంటుందా, చంపేసి ఆ భార్య స్థానాన్ని నీకు రిజర్వు చేసింది."

"నా కంఠంలో ప్రాణముండగా అది జరగదని నీకూ తెలుసు. కాని నిన్ను ఉరికంబం ఎక్కించకుండా మాత్రం వదిలేదిలేదు, అది గుర్తుంచుకో!"

చలపతి వికటంగా నవ్వి, "నేరాలు చేసింది నేనని నోరు బాత్తే కొట్టుకుని నువ్వు చెప్పుకున్నా ఎవరూ నిన్ను నీ మాటల్నీ నమ్మరు. పులి చంపేసిందని అందరికీ తెలుసు. నువ్వు పిచ్చిదానివని నీ అంతట నువ్వు చాటుకోవటమే అవుతుంది, గుర్తుంచుకో!" అన్నాడు.

"అన్ని రోజులు నీవి కాదు, ఆ మాట నువ్వు గుర్తుంచుకో!" గిరుక్కున తిరగబోయింది.

చలపతి మళ్ళీ నవ్వాడు. "ఇరవై నాలుగ్గంటలు టైమిస్తున్నాను. ఈలోపల నువ్వు నీ అంతట నువ్వు నా దగ్గరకొచ్చి లొంగిపోయినా సరే, లేకపోతే యిరవై అయిదోగంట రాకుండా నీ కుటుంబ సభ్యులంతా పులికి ఆహారమైపోతారు. నేను చేతలవాడినేగాని, మాటల వాడిని కాదు" అన్నాడు.

"రోజుకి యిరవై నాలుగ్గంటలే. ఇరవై అయిదోగంట నీ చావుతోనే మొదలవుతుంది!" అంది రాణి క్రోధంగా చూస్తూ.

"అంత పొగరుగా వుందా? అయితే నీ బతుక్కి చరమగీతం పాడేస్తానిప్పుడే!" ఒక్క అంగలో ఆమె నందుకున్నాడు.

అయితే రాణి ఊహించని వేగంతో అతని చెయ్యి కండ ఊడొచ్చేలా కొరికేసింది.

"అబ్బా!" అంటూ రక్తం కారుతున్న చేతిని ఎడమ చేత్తో అదిమిపట్టుకున్నాడు చలపతి.

మరుక్షణం సుడిగాలిలా బయటకి పరుగెత్తి రోడ్ చేరుకున్నది రాణి.

"ఒసేవ్ నీకు టైమివ్వటం, బలిమాలటం నేను చేసిన

పొరపాటు. ఈ రోజే మీ అందరికీ మంగళ హారతి పాడేస్తాను!" అరిచి చెప్పాడు చలపతి.

అయితే అతని మాటలు ఆమెకు చేరాయో లేదోగాని, అంతదాకా గుమ్మం పక్కనే పొంచి చూస్తూ అన్ని సంగతులు క్షుణ్ణంగా విన్న శ్యాంకి వినిపించాయి.

అక్కకి ఏదైనా ప్రమాదం జరిగితే చలపతిమీదపడి చంపేద్దామని సిద్ధంగా వున్నాడు. అక్క తనకు చెప్పకుండా బయటకి అర్జంటుగా వెళ్ళిపోవటం గమనించి, అంత రాత్రివేళ ఎందుకు వెళుతున్నదో ఎలాంటి అఘాయిత్యం చేస్తుందోనని, శ్యాం అక్కను వెంబడిస్తూ చలపతి యింటికి చేరుకున్నాడు. బయట కీనీడలో నించుని అంతదాకా అక్కకూ చలపతికి మధ్య జరిగిన సంభాషణ పొల్లు పోకుండా విన్నాడు. అన్ని సంగతులు అతని కరతమయిపోయాయి.

చివర్లో చలపతి అక్క చెయ్యి పట్టుకోవటం చూసి ముందుకి ఉరకాలనుకున్నాడు. కాని యింతలోనే రాణి చలపతి చెయ్యి కొరికి బయటికి పరుగెత్తటం జరిగిపోయింది. అక్కకి కనిపించకుండా గుమ్మం పక్కకి ఒదిగి నించున్నాడు.

శ్యాం ఒకే ఒక్క క్షణం డైలమాలో పడ్డాడు—అటు అక్కను అనుసరించాలా, యిటు చలపతి ఏం చేస్తాడో చూడాలా అని! అక్క ధైర్యవంతురాలు. యెలాగైనా యింటికి చేరుకోగలదు. కాని చలపతి చివర్లో అన్నమాటలు యింకా శ్యాం చెవిలోనే మారుమోగుతున్నాయి. తన కుటుంబానికి కీడు తలపెట్టాడు చలపతి—ఎప్పుడో కాదు, ఈ రాత్రే!

9

చలపతి చకచక దుస్తులు మార్చుకున్నాడు. డ్రాయరు సొరుగుతీసి రివాల్వర్ తీసుకుని జేబులో వేసుకున్నాడు. అయిదు నిమిషాల్లో గారాజ్ లోనుంచి జీప్ ను బయటకు తీశాడు.

జీప్ వెనక ట్రయిలర్ ఎటాచ్ చేసివుంది. అది ఎందుకో శ్యాంకి అర్థంకాలేదు. తనే మాత్రం ఆలస్యం చేసినా చలపతి తనకి మళ్ళీ కనిపించకుండా వెళ్ళిపోతాడు. తర్వాత తన కుటుంబాన్ని సర్వ నాశనం చేసేస్తాడు. అందులో ఏమాత్రం అనుమానంలేదు!

జీప్ యింటి గేట్లోంచి వెళ్ళేముందు స్లో చేశాడు చలపతి. ఆ క్షణాన్ని సద్వినియోగం చేసుకున్నాడు శ్యాం. చప్పుడు కాకుండా ఒక్క గెంతులో ట్రయిలర్ లోనికి దుమికాడు.

ఇంజన్ హోరులో ఆ విషయం గుర్తించలేదు చలపతి! అతనికి అనుమానం రాలేదు.

జీప్ మహావేగంగా ఘాట్ రోడ్ వైపు దూసుకు పోయింది.

శ్యాం ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాడు. అది తమ యింటికిపోయే దారికాదు!

జీప్ ఊరు పొలిమేరలు దాటిపోయింది. అది జక్కాల గూడెం పోయే రోడ్డు!

జీప్ అడవిలోకి వెళుతున్నదేమోననుకున్నాడు శ్యాం. కాని అది సరాసరి రోడ్ నే పోతోంది.

జక్కాల గూడెం ఎనిమిది కిలోమీటర్లుందన్న మైలు రాయి శ్యాంకి జీప్ హెడ్ లైట్సు వెలుగులో కనిపించింది. రోడ్ కి పక్కగా ఒత్తుగా పెరిగిన జీడి మామిడి

తోపు, దానికి ఆనుకుని చెట్లు విపరీతంగా పెరిగున్నాయి.

జీప్ రోడ్ దిగి ఆ తోపులోకి సునాయాసంగా వెళ్ళి పోతోంది.

జీప్ ఆపి దిగాడు చలపతి.

జీప్ స్లో అవుతుండగానే యిసకలోకి గెంతేశాడు శ్యాం. మెత్తటి యిసక, జీడి మామిడి తోటకు యిసక నేలలు శ్రేష్ఠమని తను చదువుకున్న పాఠాలు గుర్తొచ్చాయి శ్యాంకి.

జీప్ లైట్సు ఆన్‌లో వుంచి డ్రయివర్ సీటునుంచి దిగాడు చలపతి. వేగంగా ముందుకు నడిచాడు.

అక్కడ ఓ తాటాకు గుడిసె వుంది.

"రవూఫ్" అంటూ పిలిచాడు చలపతి.

నల్లగా దృఢంగా వున్న ఓ వ్యక్తి పరుగునవచ్చాడు.

"రెడీయా?" అనడిగాడు చలపతిని హిందీలో.

"నువ్వో రోజు కూడా ఉండాలి. పని పూర్తయిన వెంటనే ఎంత రాత్రయినా నిన్ను మీ టెంట్‌లో వదిలి వస్తాను!" అన్నాడు చలపతి తనూ హిందీలోనే.

"రేపు సాయంత్రం సర్కస్ ప్రారంభమవుతుంది సార్. ఆ సమయానికి టైగర్‌తో నేను అక్కడికి చేరు కోకపోతే మా మేనేజర్ వూరుకోడు!"

"ఒక్క రోజుకి కొంపలేం మునగవులే! మీ మేనే జర్ కి లక్ష రూపాయలిచ్చాను. నువ్వెప్పుడు వెళ్ళినా నోరు మెదపడు. మిగతా పులుల్తో 'షో' చూపించు కుంటాడులే. నువ్వేం వర్రీకాకు! ఇదిగో నీకిస్తానన్న లక్ష తెచ్చాను తీసుకో!" అని తనతో తెచ్చిన బ్రీఫ్‌కేసు అతనికిచ్చి "టైగర్ ఏం చేస్తుంది" అని అడిగాడు చలపతి.

"మీరేం పని చెప్తారా అని ఎదురుచూస్తోంది!" నవ్వుతూ అన్నాడు రవూఫ్.

"ఆల్ రైట్! నువ్వు వెంటనే వేదగిరి బయల్దేరాలి. ఇంటి వివరాలు చెప్తాను. ఒక్క అయిదు నిమిషాలు ఆ యింట్లో ఉన్న అందర్నీ టైగర్ చంపేసి మళ్ళీ జీప్ ఎక్కెయ్యాలి. ఓ.కే!?"

"అలాగే సార్! అయితే అందర్నీ ఖతం చెయ్యాలి కదా. ప్రత్యేకం ఏ మనిషినో టైగర్ కి గుర్తుచెప్పాల్సిన పనిలేదు—అంతే కదూ!"

"అవును, అంతే! ఇదివరకులాగే చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి. ఇదివరలో వేదగిరిలో పార్కులో ఓ కుర్రాడ్ని టైగర్ కి ఎరవేశావు చూడు! అప్పుడో పిల్లను చూశావుకదా పక్కన! వాళ్ళింటికే! ఆ పిల్లతో పాటు అందర్నీ చంపెయ్యాలి!"

"అదేమిటి సార్, ఆ పిల్లను తమరు....?"

"ఇంకేం మాట్లాడొద్దు. ఆ బంధం యీ పూటతో తెగిపోయింది. దాన్ని వదిలితే మనల్ని పోలీసులకి పట్టిచ్చేలా వుంది. అందుకే అందర్తో పాటు దాన్నికూడా ఖతం...."

"ఓ.కే సార్! టైగర్ ని తీసుకొస్తాను" అంటూ రవూఫ్ ఆ తాటాకుల పాకలోకి వెళ్ళాడు. అది తాత్కాలికంగా తాటాకుకమ్మలతో నేసిన పాక!

శ్యాం కళ్ళు చికిలించి అటే చూస్తున్నాడు. లోపల ఏదో బోను తెరిచిన చప్పుడు, పులి గుర్రుమన్న శబ్దం వినిపించాయి శ్యాంకి. అంటే బోనులోనుంచి పులిని బయటకు తీసుకొస్తున్నారన్నమాట!

వాళ్ళిద్దరి మాటల్నిబట్టి శ్యాంకి ఆ పులిని ఏదో సర్కస్ కంపెనీనుంచి హెచ్చు మొత్తంలో డబ్బు యిచ్చి చలపతి అద్దెకు తెచ్చుకున్నాడని దాన్ని మచ్చిక చేసుకున్న రింగ్ మాష్టర్ రవూఫ్ అనీ, రవూఫ్ ఏం చెపితే అది ఆ పులి తు.చ. తప్పకుండా ఆచరిస్తుందనీ, ఎవర్ని చంపమంటే వాళ్ళని చంపేస్తుందనీ అర్థంచేసుకున్నాడు శ్యాం!

రవూఫ్ వెనక పెద్దపులి మచ్చికచేసిన పిల్లిలా, కుక్కపిల్లలా నడిచి వచ్చేస్తోంది. శ్యాంకి దాన్ని చూడగానే గుండెలు దడదడలాడాయి. తనకాబోయే బావను చంపిన మహామ్మారిని, తన అక్క గుండెల్లో చిచ్చు రగిల్చిన మారణహోమాన్ని ప్రత్యేకంగా చూశాడు, శ్యాం!

కొద్ది నిమిషాల్లో తన కుటుంబాన్ని సర్వ నాశనం చెయ్యాలని వీళ్ళిద్దరు కృతనిశ్చయంతో ఉన్నారు. తన వాళ్ళు పోయాక తను బతికి ప్రయోజనంలేదు! వాళ్ళని రక్షించే కార్యక్రమంలో తన ప్రాణంపోయినా ఫరవాలేదు. తనవాళ్ళని రక్షించుకోవటంతోబాటు, వాళ్ళని చట్టానికి అప్పగించాలి.

ఎలా? ఎలా?

రవూఫ్ పులితో ట్రయిలర్ లోపల కూచున్నాడు. పైనుంచి టార్పలిన్ కప్పేశాడు చలపతి. యెవరైనా చూసినాకూడా అందులో ఓ క్రూరమృగం దాగి వున్న సంగతి కనీసం ఊహించనైనాలేరు!

జీప్ బయల్దేరటానికి సిద్ధంగా వుంది.

తను అంతదాకా ట్రయిలర్ లోపల కూచుని ప్రయాణంచేశాడు. ఇప్పుడు దాంట్లో పులితోకూడ రవూఫ్

ప్రయాణం చేస్తున్నాడు. తను శివ్‌తో ఫాలో అయ్యే అవకాశం లేదిక!

ఇంకొద్ది క్షణాల్లో వాళ్ళు అక్కడున్నుంచి వెళ్ళి పోతారు.

ఎలా? ఎలా?

శ్యాం మెదడులో మెరుపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది.

చెట్ల చాటునుంచి బయటికొచ్చాడు. కింద చకచక నాలుగు రాళ్ళు ఏరుకున్నాడు. మళ్ళీ చెట్ల వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు.

తాటాకు పాకమీదికి ఓ రాయి విసిరాడు.

దబ్బున చప్పుడయింది.

శివ్ స్టార్టు చేయబోతున్న చలపతి చివ్వున అటు తలతిప్పి చూశాడు.

పాకపై మరో రాయి చప్పుడు చేసింది.

చలపతికి అనుమానం బలపడింది. సీట్లోంచి దిగాడు. ఈ లోపల మరో రాయి పాకమీద పడింది.

చలపతి జేబులోనుంచి రివాల్వర్ తీశాడు. చేత్తో పట్టుకుని అడుగులు వేగంగా పాకవైపు వేశాడు.

ఆ కొద్ది సమయాన్ని తనకి అనుకూలంగా చేసు కున్నాడు శ్యాం.

జేబులోనుంచి చాకు తీశాడు. అది కూరలు తరు క్కునే చాకు! అక్కని అనుసరించి వచ్చేటప్పుడు ఆమె కేదైనా ప్రమాదం జరుగుతుందేమోననే అనుమానంతో అందుబాటులో ఉన్న ఆ చాకును జేబులో వేసుకుని చలపతి యింటికి అనుసరించి వచ్చాడు. అదిప్పుడు ఉపయోగపడింది.

చకచక శివ్ టైర్లు కోసేశాడు. తుస్సుమంటూ

జీప్ చక్రం యిసకని కరుచుకున్నది.

తృప్తిగా గాలి పీల్చుకుని మళ్ళీ చెట్ల గుబురులోకి పోయి దాక్కున్నాడు శ్యాం.

పాకవరకు పోయి అన్నీ సరిగానే ఉండటంతో తృప్తిపడి వెనుతిరిగి వచ్చాడు చలపతి.

టార్పాలిన్ కింద ముగ్గిపోతున్న రవూఫ్ ఆలస్యానికి కారణం వూహించలేక టార్పాలిన్ తప్పించి "ఏమయింది సాబ్?" అనడిగాడు చలపతిని, హిందీలోనే.

"కుఛ్ నై" అన్నాడు చలపతి.

జీప్ స్టార్టు చేశాడు.

చక్రాలు చర్రున చప్పుడు చేశాయేగాని యిసకలో కూరుకుపోయి కదల్లేదు.

"అరె, ఏమయింది?" అంటూ కిందికి దిగాడు చలపతి. టార్చ్ ఫోకస్ చేసి చూశాడు.

"అరె, చక్రాల్లో గాలి పోయిందే! రవూఫ్ ఇక్కడికెవరైనా వచ్చారా?" అనడిగాడు చలపతి.

రవూఫ్ టార్పాలిన్ తొలగించుకుని పైకి వచ్చి, "ఎవరూ రాలేదు సాబ్!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"దార్లో ఏవో కోసుగా వున్న రాళ్ళు టైర్లను కోసేసినట్టుంది! గాలి పూర్తిగా పోయింది. డామిట్, కథ అడ్డం తిరిగింది!" అన్నాడు చలపతి.

రవూఫ్ ఉస్సురని నిట్టూర్చి, "మరేం చెయ్యాలి సాబ్ యిప్పుడు?" అన్నాడు.

చలపతి అప్పటికప్పుడే ఓ నిర్ణయానికొచ్చి, "మరేం ఫరవాలేదు. మా ఫ్రెండు జీప్ తీసుకుని ఓ గంటలో తిరిగొస్తాను. ఇప్పుడు పదికావస్తోంది. జక్కులగూడెం నుంచి కృష్ణాపురంపోయే లాస్టు బస్ వేదగిరిమీదుగానే

కదా పోయేది? ఈ జంక్షన్‌లో ఆగి దాన్ని కేచ్ చేస్తాను. ఓ అరగంటలో వేదగిరి చేరాను. మరో అర గంటలో జీప్ తీసుకుని వస్తాను" అన్నాడు.

"అయితే మీరొచ్చేదాకా టైగర్‌ని బోనులో దాచి పెడతాను!" అన్నాడు రవూఫ్.

చలపతి రివాల్వర్, టార్చ్ తీసుకుని రోడ్ వైపు చకచక అడుగులు వేస్తున్నాడు.

రవూఫ్ పులిని తీసుకుని పాకలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

10

శ్యాం సర్వే చెట్ల వెనకనే చలపతికి అనుమానం కలక్కుండా అనుసరిస్తున్నాడు. చలపతి టార్చ్ వెలుర్లో చకచక రోడ్ వైపు వెళ్తున్నాడు. ఆ వెలుగు ఆధారం చేసుకుని శ్యాం నడుస్తున్నాడు. అతని గుండె కొట్టు కోవటం అతనికే స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

ఓ గంటలో చలపతి అనుకున్నది సాధిస్తాడు. తను యీలోపల ఏదైనా చేయాలి.

చలపతి రోడ్ ఎక్కాడు. రోడ్ నిర్మానుష్యంగా వుంది.

శ్యాం రోడ్ మీదికి వెళ్ళే అవకాశం లేదు. జీడిమామిడి తోపులో వున్నంతసేపూ తను చలపతికి కనిపించే అవ కాశం లేదు. తోపు దాటితే దొరికిపోతాడు!

శ్యాంకి చక్కటి ఆలోచన వచ్చింది. ఈ సమయంలో చలపతి చెప్పిన బస్ తప్ప ఆ దారినపోయే వాహనాలు చాలా అరుదు! తన అదృష్టం బావుంటే తనకు ఏదైనా దొరుకుతుంది. లేకుంటే లేదు! ఆ బస్‌లో చలపతి వేదగిరి వెళ్ళిపోతే, యిక తనవాళ్ళని ఆ భగవంతుడు కూడా రక్షించలేడు!

శ్యాం తోపుకి అడ్డుపడి జక్కులగూడెంవైపు గబగబ పరుగెత్తుతున్నంత వేగంగా నడవసాగాడు. కాళ్ళకు ముళ్ళు గీరుకుపోతున్నాయి. రాళ్ళు తగిలి ముందుకు పడబోయి నిలదొక్కుకుంటూ, చిన్నచిన్న కంచెల్ని తప్పించుకుంటూ తోపులో అలా నడుస్తూనే వున్నాడు.

ఏ క్షణంలోనైనా బస్ వచ్చేస్తూంది!

అక్కడ రోడ్ మలుపు తిరుగుతుంది. బ్రెంజ్ కర్వ్!

అదే తనకు అనుకూలమైన స్థలం!

శ్యాం తోపులో నుంచి బయటికొచ్చాడు. రోడ్ ఎక్కాడు! అక్కడికి చలపతి కనిపించటంలేదు. చాలా దూరం నడిచాడు తను తోపులో పడి!

రోడ్ కి పక్కగా నించున్నాడు శ్యాం!

దూరంగా హెడ్ లైట్స్ వెలుగు కనిపించింది.

బస్ దగ్గరయ్యింది. రోడ్ కి అడ్డుగా నించున్నాడు.

బస్ ఆగింది. కండక్టరు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. పాసింజర్లు అప్పుడే నిద్రమత్తులో జోగుతున్నారు.

శ్యాం చెప్పినది వినగానే కండక్టరు, డ్రయివర్ తో పాసింజర్లంతా బిరబిగుసుకుపోయారు. బస్ ఆపేశాడు డ్రైవరు.

"ఏమిటి, నువ్వు చెప్పేది నిజమా?" అన్నాడు కండక్టర్.

"దయచేసి గట్టిగా గొడవ చేయకండి. మీకు ఆ హంతకుడ్ని యిప్పుడే చూపిస్తాను. అతని దుస్తుల్లో రివాల్వర్ వుంది, కావాలంటే వెరిఫై చేసుకోవచ్చు! ఈ పర్వే తోటలో పులి బోనులో సిద్ధంగా వుంది! మీరిప్పుడు అల్లరిచేస్తే ఆ హంతకుడూ దొరకడు, ఆ పులీ దొరకదు!" దీనంగా చెప్పాడు శ్యాం.

అందరి ముఖాల్లోనూ స్పష్టంగా అలజడి కనిపిస్తోంది. ఆ వ్రాడి మాటల్లో నిజాయితీ కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది. ఈమధ్య జరిగిన పులి ఘాతుకాలు అందరికీ తెలుసు!

"సరే, బస్ ఆపుచేసి అందరం తోపులోకి వెళ్ళి చూద్దాం!" అన్నాడొకతను.

"మీరిప్పుడు తొందరపడితే వాళ్ళు చిక్కరు! ఆ వ్యక్తి రోడ్డునే వున్నాడు. ఆ వ్యక్తి జేబులో రివాల్వరుందో, లేదో వెరిఫై చేసుకోండి! అతన్ని తిన్నగా పోలీస్ స్టేషన్లో అప్పగించండి! పులిని వాళ్ళే స్వాధీనం చేసుకుంటారు" అన్నాడు శ్యాం అందరికీ చేతులు జోడించి దీనంగా.

కండక్టరు వెంటనే, "సరే! నీ మాటల్లో నిజం ఇప్పుడే తేలిపోతుంది. ఆ వ్యక్తి దగ్గర రివాల్వర్ వుందో లేదో మేం వెరిఫై చూసుకుంటాం. ఉంటే సరాసరి పోలీస్ స్టేషన్లో అతన్ని అప్పగిస్తాం. లేకుంటే నిన్నప్పగిస్తాం!" అన్నాడు.

శ్యాం ముఖం వికసించింది. "అలాగే!" నేను వెనక సీట్లో కూచుంటాను.

డ్రయివర్ బస్ స్టార్టు చేశాడు.

చలపతి రోడ్ పక్కన చెయ్యి చాపి ఆపుతున్నాడు.

బస్ ఆగింది. చలపతి ఎక్కాడు. "బస్ బాగా లేటయినట్టుందే!" అన్నాడు కండక్టర్తో.

డ్రయివర్ బస్ స్టార్టుచేశాడు. ప్రయాణీకు లంతా టెన్షన్తో చూస్తున్నారు.

"వేదగిరి" అన్నాడు చలపతి కండక్టర్కి నోటు అందిస్తూ.

బస్ పదిగజాలు వెళ్ళగానే చప్పున నలుగురు ప్రయా

ణీకులు చలపతిమీదపడి రెండు రెక్కలు విరిచి పట్టుకు న్నారు. అతని జేబులో రివాల్వర్ దొరికింది.

"ఏమిటి, ఏమిటీ దౌర్జన్యం?" అరిచాడు చలపతి.

"నోర్మూసుకుని కూచో! అన్నీ నీకే తెలుస్తాయి." అన్నారు ముక్త కంఠంతో ప్రయాణీకులు.

చలపతి అసహనంగా కదులుతున్నాడు. సీటుకి అదిమి పట్టేశారు ప్రయాణీకులు.

డ్రయివర్ మహావేగంగా బస్‌ని తోలుతున్నాడు.

వేదగిరి రాగానే సరాసరి పోలీస్ స్టేషన్‌కి తీసుకు పోయాడు బస్‌ని డ్రయివర్.

క్షణాలమీద రెండు పోలీసు వాహనాలు శ్యాంని యెక్కించుకుని స్పాట్‌కి దూసుకుపోయాయి. వెంట చలపతిని తీసుకుపోయారు. చలపతి శ్యాం వంక గుర్రుగా చూస్తున్నాడు. శ్యాం, రాణి తమ్ముడని అతనికి తెలుసు!

జీప్ శబ్దం విని రవూఫ్ వచ్చాడు బయటికి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ గాల్లోకి రివాల్వర్ పేల్చాడు. ఒక్క సారిగా పోలీసులు ఆయుధాలతో రవూఫ్‌ని చుట్టేశారు.

రవూఫ్ నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆదేశంమీద పాకలో వున్న పులిని బోనుతోసహా తీసుకొచ్చి వేన్‌లో యెక్కించాడు— రవూఫ్. బోనును వేన్‌లో చేర్చటంలో పోలీసులు సాయ పడ్డారు.

శ్యాం విజయగర్వంతో చూశాడు చలపతి వంక.

చలపతి అవమానంతోను, ఉక్రోషంతోను బోనులో చిక్కిన పులిలాగా గుర్రుమన్నాడు.

వాహనాలు వేదగిరివైపు దూసుకుపోయాయి.

—:ఐ పో యిం ది:—